

Noc pod Bezdězem

Dagmar Pelantová

Fiktivní povídka inspirovaná vyprávěním a fotografií pana Františka Souchy.

František jezdil každé léto do Doks k Máchovu jezeru. Tam hráli s přáteli volejbal a užívali si léto a uvolněnou atmosféru šedesátých let. Ve volejbalu byl František třída, a tak míč na pláži nepustil z ruky. Na pláži si připravili hřiště, hráli turnaje a chtěli se v co nejlepším světle ukázat před přihlížejícími děvčaty. Přespání se vždy našlo v nějaké místní ubytovně, chodili na zábavy, zkrátka užívali si života, jak jen to šlo.

Jednou se se svými kamarády vypravil na hrad Bezděz nedaleko Doks. Okolnosti se ale seběhly tak, že vyrazili kolem jedenácté večer. Cestou si zpívali, klábosili o životě, byli taková veselá partička. Povídali si a povídali a jak byla tma, tak si ani nevšimli, že sešli ze stezky. Zjistili to až po nějaké chvíli, kdy si jeden z nich uvědomil, že je kolem nějak více stromů, než by mělo být. „Františku, to se mi nějak nezdá, my se asi ztratili!” vyděsil se jeden z kamarádů. „Hlavně klid, nejsme to přeci první rok, už to tu známe, prostě se kousek vrátíme a zase se napojíme na tu cestičku, jo?” Odpovídal s rozvahou František. Začali tedy hledat stezku. Hledali a hledali, nakonec se i rozdělili, ale cestička se jim ztratila do neznáma. „Kluci, kolik je hodin?” Ptal se nervózně František, jeden z jeho kamarádů si posvítily zapalovačem na hodinky. „No, už budou dvě.” Kluci ve tmě vytřeštili oči, naštěstí na sobě skrze tmu neviděli tu paniku, která se v každém z nich rozhostila. Jeden z nich nakonec navrhnul „Tak co, co se nám asi může stát, tak si tady sedě mě na nějaký pařezy a počkáme, než se rozední, abychom se zorientovali.” Všichni s nápadem souhlasili. I když bylo léto, v noci byla v lese zima. František a jeho přátelé na to nebyli připraveni a jen pár z nich mělo u sebe lehčí letní svetřík.

Byla to velmi dlouhá a nepříjemná noc, ale měli jeden druhého, a tak si bezesnou noc plnou cvakání zubů krátili různými historkami. Kolem páté hodiny se konečně začalo rozednívat, a tak se František se svou partou rozhodli znovu vydat na cestu. Při světle se jim vše zdálo mnohem snazší a stezku po chvíli hledání opravdu našli. „No vidíte, jsem hned říkal, že bychom se tady ztratit nedokázali.” Prohlásil s nadhledem František.

I když byli po noci venku promrzlí a byli také dost unavení, rozhodli se, že cestu na Bezděz nevzdají a budou pokračovat po staré známé cestě ke zřícenině. Turistická

značka je také už od této chvíle vedla naprosto neomylně. Když zdolali kopec, tak zrovna svítalo. Na věž je sice nikdo nepustil, protože správce byl ještě zahrabaný v teple své postele, ale i tak se jim otevřel krásný výhled do krajiny. Tam dole pod nimi se ve vycházejícím slunci třpytilo Máchovo jezero, ten výhled si všichni budou pamatovat až do smrti. Stáli tam bez jediného slova, je to zvláštní, když takové hlučné mladé partičky dojdou slova, ale nebylo jich potřeba. Cesta zpátky proběhla v tichosti, všichni si v sobě ukládali zážitky z nočního dobrodružství. Také si dali velký pozor, aby znovu z cesty nesešli a vrátili se k chatičkám na pláži u jezera. Tam se všichni rozešli do svých postelí, kde padli a sešli se znovu až na večeři, kde se museli navzájem ujistit, že se to všechno opravdu stalo a že se jim to nezdálo.